

[Ivar Nørgaard]

Jeg vil lige anmelde, at jeg i næste omgang – det kan jeg ikke nå i denne omgang – vil stille landbrugsministeren et par spørgsmål vedrørende det sidste møde i Ministerrådet.

Jeg skal slutte med at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden på vegne af socialdemokratiet og det radikale venstre:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget fastslår,

at grundlaget for Danmarks markedspolitik er folketingets dagsorden af 28. maj 1984,

at regeringen i kommende drøftelser om det europæiske samarbejdes fremtid ikke må lade sig binde af forhåndsbetingelser, således at Danmark er frit stillet med hensyn til deltagelse i et videregående samarbejde, når forhandlingerne er afsluttede, samt

at regeringen skal arbejde for en udvidelse af samarbejdet mellem EF-landene og de øvrige vesteuropæiske lande.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Kent Kirk (KF):

Regeringschefernes beslutning om at nedsætte to udvalg med deres personlige repræsentanter på Fontainebleau-mødet i juni 1984 har vist sig at være overordentlig nyttig. De to rapporter, vi her i foråret har fået fra henholdsvis Dooge-udvalget og udvalget vedrørende »Borgernes Europa«, er brugbare instrumenter for videreførelsen af EFs fremtidsmuligheder.

Der kan ikke herske tvivl om, at de udfordringer, Danmark og de øvrige EF-lande vil møde i de kommende år, kræver en klar prioritering af de politiske kræfter og de ressourcer, vi har til rådighed i Europa. Hvis vi på den ene side skal skaffe arbejde til de alt for mange arbejdsløse i Europa og på den anden side skal sikre indførelse af de nye teknologier, er det påkrævet, at vi nationalt som internationalt bruger vore ressourcer rigtigt. Dooge-rapporten og rapporten fra udvalget vedrørende »Borgernes Europa« har på udmærket vis analyseret situationen

og påpeget de områder, medlemslandene bør koncentrere deres fælles kræfter om.

EF-modstanderne vil sikkert igen forsøge at hive unionsspøgelset ud af klædeskabet. Men spøgelset forekommer kun i nattens mørke, så det illustrerer formentlig den situation, EF-modstanderne befinder sig i. Unionsspøgelset har jo ofte været fremme i debatten her i Danmark, mest i forbindelse med Pariserklæringen fra 1972 om den europæiske union, som den daværende statsminister, hr. Anker Jørgensen, underskrev på Danmarks vegne.

Når man ser prioriteringer, som de daværende regeringschefer foretog i Pariserklæringen, og ser, hvordan de har været i stand til at præge det pragmatiske samarbejde i EF i de efterfølgende år, må vi konstatere, at det har været overordentlig nyttigt at have en politisk målsætning for den europæiske union, som Pariserklæringen er udtryk for. Vi ville f.eks. ikke have nået de positive resultater, som vi har nået på det valutariske område, som EMSen er udtryk for. Der har ikke de sidste 2 år været behov for valutajusteringer. Den valutastabilitet, der nu er skabt i Europa, har en enormt stor betydning specielt for alle de mindre virksomheder, som skal forsøge sig med eksport på EF-markedet, og det er en klar forudsætning for, at vi får et virkelig internt marked.

Pariserklæringen prioriterer ligeledes andre områder, hvor der efterfølgende er gjort store fremskridt. Startskuddet blev dengang givet til en fælles regionalpolitik, hvor vi i dag i EF allokerer stadig større beløb til løsning af regionale opgaver. F.eks. brugte Fællesskaberne i 1976 2,1 mia kr. på regionalpolitikken, mens vi i 1984 har allokeret 11,3 mia kr.

Det samme gælder det socialpolitiske område: dengang blev dette prioriteret som et område, EF skulle beskæftige sig med, og det fremgår også af Fællesskabets budgetter, at vi i 1973 brugte 375 mill. kr. på socialpolitikken, medens beløbet i 1984 var steget til 9,7 mia kr.

Det samme har været tilfældet med forsknings- og teknologipolitikken. Her er ESPRIT-programmet, som er første trin i et tættere teknologisk forskningssamarbejde, et godt eksempel på, hvordan man har kunnet videreføre de principper, som Pariserklæringen er udtryk for.